

РЕШЕНИЕ

№ 1658

гр. С, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.СТ.Т.

при участието на секретаря СВ.В.ОГН.
като разгледа докладваното от Г.СТ.Т. Гражданско дело № 20221110133899 по описа за 2022 година

Предявен по реда на чл. 422 от ГПК е установителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 от ЗЗД за признаване установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4 683,13 лева, представляваща събрана в периода от 01.08.2016 г. до 18.12.2017 г. , без основание и недължима сума по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ МБ, образувано срещу НВФ, ведно със законната лихва от 17.03.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 18.05.2022 г. по ч.гр.д. 14221/2022 г. по описа на СРС, 178 състав.

Ищецът чрез упълномощения си процесуален представител твърди, че на 01.07.2010 г. ответникът се е снабдил с изпълнителен лист по гр. д. 9366/2009 г. по описа на СРС, 84-ти състав, по силата на който НВФ бил осъден да заплати на „ТС“ ЕАД, сумата от 7 630,33 лв. – главница; 3 192,75 лв. – мораторна лихва за периода от 01.03.2001 г. до 06.08.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата от 26.08.2009 г. до окончателно изплащане, както и съдебни разноски в размер на 682,92 лева. Сочи, че срещу НВФ е образувано изпълнително дело, въз основа на горепосочения изпълнителен лист, по описа на ЧСИ МБ с № ***** . Поддържа, че процесната сума представлява сбор от удържани суми за периода от 01.08.2016 г. до 18.12.2017 г. Сочи, че изпълнителното дело е прекратено по силата на закона на 01.11.2012 г., че процесната сума е събрана в резултат на принудително изпълнение насочено срещу движимо, недвижимо имущество и вземания на длъжника по изпълнителното дело. Излага, че молбата за образуване на изпълнителното дело датира от 13.10.2010 г., в която било обективизирано и възлагане по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ на ЧСИ МБ. Сочи, че последното валидно изпълнително действие е от 01.11.2010 г. – заповест за банки сметки, открити на името на НВФ в „СЖЕКС“ АД, след която дата не били извършвани други действия и на 01.11.2012 г. по делото настъпила перемпция. Поддържа, че действията по изпълнителното дело, извършени след настъпване на перемпцията, са нищожни, с оглед на което и счита, че наложеният на 05.06.2013 г. заповест върху пенсията на длъжника е незаконосъобразен, т.к. е бил изминал период, по-дълъг от 2 години, през който вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия, нито такива били извършени по почин на ЧСИ. Освен изложеното счита, че е изтекла и давността за събирането на процесните суми. Във връзка с последното развива съображения в насока, че давността е започнала да тече от датата на последното валидно изпълнително действие – 01.11.2010 г. и следователно на 01.11.2013 г. се погасили вземанията по листа, за които е

приложима кратката тригодишна давност, а на 01.11.2015 г. е изтекла и давността за вземанията, които се погасяват с общата петгодишна давност. С оглед изложеното ищцата сочи, че сумите са събрани по изпълнително дело, което вече е било прекратено по силата на закона и аргументира, че сумите са събрани без правно основание, поради което счита, че следва да бъдат върнати на длъжника, чийто единствен наследник е ищцата. При тези твърдения моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Ответникът не оспорва, че в негова полза е издаден горепосоченият изпълнителен лист, както и че въз основа на същия е образувано изпълнително дело по описа на ЧСИ МБ. Развива съображения в насока, че давността за сумите по изпълнителния лист е винаги петгодишна и сочи, че същата е прекъсната най-напред с молбата за образуване на изпълнителното производство, с която било възложено извършването на действия по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ, както и обективизирано искане за предприемане на изпълнителни действия. Твърди също и че в хода на изпълнителното производство са депозираны молби от вискателя с искане за извършване на изпълнителни действия. Соци, че длъжникът е погасявал задължението си и че плащания са постъпвали в периода от 2013 г. до 2020 г., като с всяко плащане била прекъсвана давността. Излага, че дори да се приеме, че процесните суми са постъпили след изтичане на давностния срок, то те не са платени без правно основание и не представляват недължимо платени. Позовава се на съдебна практика, според която когато в хода на изпълнително дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да го изпълни, и следва да образува искането в ново, отделно изпълнително дело, като новото искане на свой ред прекъсвало давността, независимо дали съдебният изпълнител е образувал ново производство или не. Евентуално сочи, че давност не е текла до 26.06.2015 г., т.к. ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. се прилагало от сочената дата. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на разноските на ищцовата страна.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В практиката на ВКС, обективизиране в ППВС № 1/28.05.1979 г. и постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решения: № 29 от 28.03.2012 г., по гр. дело № 1144/2010 г. на IV г. о.; № 21/23.04.2013 г., по гр. дело ****56/2011 г. на IV г. о.; № 556/13.07.2010 г., по гр. дело № 46/2009 г. на I г. о. и много други се приема, че специфичният белег на първия фактически състав на чл. 55, ал. 1 ЗЗД е първичната липса на основание, която може да се отнася както до цялата получена облага, така и до част от нея. С оглед на това на връщане подлежи цялата имуществена ценност, или част от нея, като при предявена претенция за реституция на даденото на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, тежестта за доказване се разпределя според общите принципи на гражданския процес - чл. 154 ГПК. Всяка страна следва да докаже обстоятелствата, с които свързва своите твърдения, или от които извлича определени благоприятни за нея правни последици. В разглежданата хипотеза на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД това означава, че когато ищцовата страна твърди, че ответникът е получил парична сума при начална липса на основание, в нейна тежест е да докаже факта на извършеното плащане, а в тежест на ответника - да докаже наличието на основание за това плащане и за задържане на дадената сума.

В ППВС № 1 от 28.05.1979 г. по гр. дело № 1/79 г. са дадени разяснения по прилагането на правилата на чл. 55 ЗЗД за неоснователното обогатяване.

Пленумът на ВС изрично е посочил, че разграничението между уредените три фактически състава в разпоредбата на чл. 55 ЗЗД и състава по чл. 59 ЗЗД се налага, не само с оглед на правилното подвеждане на различните случаи под нормата на закона и различните правни последици, но и с оглед на процесуалните изисквания за разпределение на тежестта на доказване. По силата на чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения. Разпределението на доказателствената тежест в процеса въз основа на исканията и възраженията на страните е обусловено от претендираното материално право, чиято защита ищецът търси чрез предявения иск, или от възраженията на ответника, целящи отричане на съществуването на правото на ищеца, тъй като не е валидно възникнало, погасило се е или ответникът разполага със свое право,

противопоставимо на претенцията на ищеца. По иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ГПК разпределението на доказателствената тежест се определя от въведените в процеса твърдения и възражения, които са обуславящи за съществуването или за отричането на претендираните права на страните. При фактическия състав по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за връщане на нещо, получено без основание - ищецът следва да въведе като твърдение и докаже факта на предаването на вещ, респективно на плащането на парична сума, а ответникът - основание за получаването или за задържане на полученото. При фактическия състав по чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД при отпадане на основанието - ищецът следва да въведе като твърдение и докаже предаването на вещ, респективно плащането, като е допустимо да въведе и твърдения за основанието, към момента на получаването на престацията от ответника, както и за фактите и обстоятелствата, обуславящи отпадане на основанието с обратна сила, а ответникът следва да докаже основания за задържане на полученото.

На следващо място в настоящия случай, при предявен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже извършено плащане, а ответника от своя страна носи доказателствена тежест да установи наличие на основание за същото. Първият фактически състав на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД визира предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, когато при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго/ в случая от имуществото на ищеца в имуществото на ответника/. В настоящия случай, с оглед събраните по делото доказателства, не е налице получаване на процесната сума при начална липса на основание от страна на ответника по смисъла на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, респективно не се дължи връщане от негова страна на процесната сума от 313, 78 лв.

С доклада по делото, неоспорен от страните са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата, че в полза на ответника е издаден изпълнителен лист по гр. д. 9366/2009 г. по описа на СРС, въз основа на който е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ МБ, с рег. № 838 и с район на действие СГС, в хода на което са постъпили плащания, чийто размер за периода от 01.08.2016 г. до 18.12.2017 г. възлиза на процесната сума

От представеното по делото копие на изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ МБ се установява, че изпълнителното дело е образувано с молба от 13.10.2010 г., с която е възложено и извършване на действия по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ. На 22.10.2010 г. са изпратени заповрни съобщения до множество банки. На 22.05.2013 г. е изпратено заповрно съобщение до Столично/Районно управление „Социално осигуряване“ С – град, като на 05.06.2013 г. е получен отговор, адресиран до ЧСИ, че се налага заповор върху пенсията на длъжника и започва изпълнение на същия считано от 01.06.2013 г. Видно от отбелязванията на гърба на изпълнителния лист, в изпълнение на този заповор за периода от 21.06.2013 г. до 11.03.2020 г. са постъпвали суми, като размерът на удържките е променян през годините. На 27.02.2020 г. е изпратено съобщение от ЧСИ до Столично/Районно управление „Социално осигуряване“ С – град за вдигане на наложения заповор. На 13.03.2020 г. са изпратени съобщения от ЧСИ до банките, в които са били наложени заповори, относно вдигането на същите. С разпореждане от 27.05.2020 г., влязло в сила на 18.06.2020 г. производството по изпълнителното дело е приключено на основание чл. 433, ал. 2 ГПК.

На първо място съдът намира за необходимо да посочи, че между страните не е спорно и от представените доказателства се установява, че изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение на основание чл. 416 ГПК. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила. Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение

влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г., постановено по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК. По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, влязла в сила поради неподаването на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че давността за процесното вземане най-напред е прекъсната с влизането в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК. За втори път давността е прекъсната с подаването на молба за образуване на изпълнително дело, в която е обективизирано възлагане на ЧСИ извършване на действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ. На следващо място давността е прекъсната с изпращането на заповестни съобщения на 22.10.2010 г. до множество банки. За пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 год., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т.ч. налагане на заповест. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие. С посоченото Тълкувателно решение е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 год. на Пленума на Върховния съд. Според даденото с ППВС № 3/1980 год. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от горепосоченото Тълкувателно решение е дадено противоположно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С решение № 170 от 17.09.2018 год. на ВКС по

гр. дело № 2382/2017 год., IV ГО и решение № 51 от 21.02.2019 год. на ВКС по гр. дело № 2917/2018 год., IV ГО, е прието, че прилагането на даденото с посоченото Тълкувателно решение тълкуване за период преди постановяването му, би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото тълкувателно ППВС и Тълкувателното решение тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото Тълкувателно решение ще се прилага от този момент за в бъдеще. С оглед на това е прието, че извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 год. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 год., ОСГТК, отмяна на ППВС № 3 от 18.11.1980 год. поражда действие от датата на обявяването на Тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от Тълкувателното решение разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. Следователно, в настоящия случай изпълнителното производство е било висящо към 26.06.2015 г., на която дата е постановено ТР № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. С оглед приетото от съда относно въпроса от кой момент поражда действие отмяната на ППВС №3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, се налага извод, че до 26.06.2015 г. давността по отношение на сумите, е била спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнително производство. Давността е продължила да тече след 26.06.2015 г.

В настоящия случай видно от приложеното по делото копие на изпълнително дело в хода на изпълнителното производство не са депозирани никакви молби от страна на вискателя за извършване на изпълнителни действия, като такова действие по принудително изпълнение е предприето през 2013 г. от съдебния изпълнител по силата на възложения чл. 18 ЗЧСИ – налагане на запор върху пенсия. Респ. за период от 2 години считано от 22.10.2010 г. доколкото вискателят не е депозирал молби с искане за извършване на изпълнителни действия по делото е настъпила т.нар. „перемпция“ на 22.10.2012 г.

В случая основният спорен въпрос по делото е дали извършените след срока по чл. 433, ал. 1, т.8 ГПК изпълнителни действия са годни да прекъснат давността, по който въпрос има образувано тълкувателно дело, по което още обаче не е постановено решение.

Прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК настъпва ex lege с изтичането на двугодишен срок от последното изпълнително действие, насочено към удовлетворяване притезанието на вискателя, независимо дали това действие е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане от вискателя. Въведеният от закона критерий е обективен т. е. при всяко положение, с изтичането на двугодишния срок настъпва прекратяване на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция", а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Същият смисъл се извлича от разясненията, дадени в т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в тази насока е и Решение № 451/29.03.2016 г. по гр. дело № 2306/2015 г., IV г. о. на ВКС. Бездействието на съдебния изпълнител да изпълни поискано действие или да предприеме действие, за което е овластен, е бездействие на самия вискател, който е заинтересованият да следи за движението на производство и трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес. Вискателят винаги има право, лично да сочи изпълнителни способности, а в случай на отказ на съдебния изпълнител да извърши искане от него изпълнително действие, той разполага с право на жалбата по чл. 435, ал. 1 ГПК. Именно поради тази причина, законът не санкционира бездействието на съдебния изпълнител, а това на вискателя.

Съгласно приетото в мотивите на т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, изпълнителни действия /независимо от това дали прилаганото им е поискано от вискателя или са предприети по инициатива на частен съдебен изпълнител по възлагане от вискателя/ представляват: насочването на изпълнението чрез налагането на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпило прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, висиящият изпълнителен процес не спира течението на погасителната давност, а погасителният давностен срок се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ/: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насочването и извършването на продан и т. н. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие преди настъпване на перемпцията.

Съгласно практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, формирана след постановяване на тълкувателното решение от 2015 г., исканията на вискателя за предприемане на изпълнителни действия след прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, също прекъсват давността на основание чл. 116, б. "в" ЗЗД, защото дори срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК да е изтекъл към датата на молбата, съдебният изпълнител е длъжен да предприеме поисканото действие и за прекъсването на давността е без значение дали е сторил това по новообразувано изпълнително дело или по съществуващото такова - решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о., решение № 60282 от 19.01.2022 г. по гр. дело № 903/2021 г. на ВКС, III г. о., решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. дело № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. дело № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. Такъв е именно и процесния случай, в който след прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е са предприети изпълнителни действия от съдебния изпълнител, на който това е било възложено, т. е. по изпълнителното дело е приложен нов способ, след като перемпцията е настъпила.

Съдът приема, че когато изпълнителният процес е прекратен поради перемпция на

основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, новата погасителна давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника.

Перемпцията е без правно значение за давността.

Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение /но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете/, а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

За пълнота следва да се отбележи относно прилагането на способа „запор върху вземания на длъжника за пенсия“, че този способ не се изчерпва с еднократно действие по връчване на запорно съобщение на третото лице. Този способ се осъществява продължително във времето и се характеризира с периодичност на постъпленията на парични суми. В този смисъл докато през периода след 01.06.2013 г. предприетият способ за изпълнение "запор" върху пенсия на длъжника е бил действащ и прилаган, не може да се говори за бездействие на вискателя, както и за дезинтересиране на вискателя от изпълнението. Вискателят не може да бъде принуден да инициира непрекъснато нови способности за принудително изпълнение при периодично постъпващите плащания от трети лица, защото от една страна в негова полза тече принудително изпълнение по вече избран от него способ и той се удовлетворява макар и на части и в продължителен период от време, а от друга страна кумулирането на нови способности без ясен положителен резултат може да доведе до неоправдано натрупване на допълнителни разноси за изпълнението и за двете страни.

С оглед всичко гореизложено предявеният иск следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответната страна има право на разноси. На ответника следва да се присъдят сторените такива в хода на исковото производство – 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда чл. 422 от ГПК от М. Е. Ф., ЕГН *****, в качеството ѝ на наследник на Н Ф, с адрес гр. С, ж.к. „С“ бл. ****, ет. 8, вх. 1, ап. 31, против „ТС“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С, ул. „Ястребец“ № 23Б, иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 от ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцата сумата от 4 683,13 лева, представляваща събрана в периода от 01.08.2016 г. до 18.12.2017 г., без основание и недължима сума по изпълнително дело №

***** по описа на ЧСИ МБ, образувано срещу НВФ, ведно със законната лихва от 17.03.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 18.05.2022 г. по ч.гр.д. 14221/2022 г. по описа на СРС, 178 състав.

ОСЪЖДА М. Е. Ф., ЕГН *****, да заплати на ТС“ ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 100 лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____